

Úvod

Jaro 968 V.D.

Sigil - Gryfí říše - hlavní město Talonguard

Davy jásajících lidí zaplnily sluncem zalité ulice a barevné praporce vlály snad na každém domě, nebo alespoň visely z oken. Za zvuku zvonů a provolávání slávy městem pochodovaly oddíly ze všech koutů země. Armáda, jakou Ashan ještě nikdy nespáčil, pýcha Gryfí říše, živoucí ukázka její moci a síly. Ve jménu Koalice a proti nepřátelům Říše, byla již včerejšího večera slavnostně provolána křížová výprava na Narkesh. Královna, ne zcela s nadšením navlečená do zdobené rytířské zbroje, s modrým pláštěm a na bílém koni, měla ještě než se dostala do poloviny náměstí na sobě už tolik květin, že si připadala jako růžová zahrada. Ze stínu v jednom z oken paláce celou scénu sledovala vysoká dívka v korzetu a sukničce rudé barvy, do jejíchž dlouhých plavých vlasů byl vpletený zlatý diadém. Opřela dlaň o chladivý kámen a lehce se pousmála...byl to zvláštní úsměv. Ona už si provolávání slávy užila víc než dost. Včerejšího večera byla v katedrále slavnostně prohlášena místokrálovnou. Z myšlenek ji vytrhla ruka položená na rameno, o níž se záhy opřela. „Nějaké zprávy?“ zeptala se tiše.

Arni se nervózně rozhlédl po ztemnělé chodbě, osvětlené jen párem loučí. Namlouvat si, že ví kde je, přestal už před dobrou čtvrt hodinou. „Sebereme malý soudek, nikdo si toho ani nevšimne.“ tiše napodoboval hlas jiného sluhy. Jasně, a on, blbec, se přihlásí, aby pak mohl dělat hrdinu. Navíc podle méně zdobených stěn byl teď snad až někde pod citadelou. Tady prý byly kobky, kde inkvizitoři pálili...do háje, to má z těch pitomých historek, co vypráví sestrám. Tady doleva...ještě jednou doleva...kruci! Rychlostí blesku Arni zapadnul zpátky za roh. Na chodbě stáli před výklenkem vedle nástěnného zrcadla dva muži v rudých uniformách a kyrysech. Tváře jim z většiny zakrývaly přilby a v rukou drželi mohutné dvouranné kuše. Poznával je. Tedy...je přímo ne, ale pamatoval si, že patří k doprovodu lorda Orlanda, místokrálovnina snoubence. Ale co dělali tady? Vzápětí mezi nimi prošel další člověk, zahalený do těžkého černého pláště s kápí. Měl na sobě zbroj, jakou nosí rytíři, a u pasu meč. Arni si nebyl úplně jistý, jestli jej vojáci chrání, nebo hlídají, ale rozhodně určovali, kudy se vydají. Naštěstí opačným směrem. Jak pomalu couval, náhle jej udeřila myšlenka, která se skrývala v samém koutku jeho vědomí. Až tehdy pocítil nefalšovanou hrůzu. Dal se na útěk. Tady doprava a... „Ztratil ses, chlapečku?“, zapředla dívka před ním sametovým hlasem.

Jaro 968 V.D. - o dva týdny později

Narkesh - Blata zoufalství - tábor nekromantů

Kvílející vítr za noci lomcoval stěnami stanu, po nichž stékal vytrvalý déšť. Vnitřek osvětloval jenom slábnoucí plamen jediné svíčky, která se pomalu roztékala mezi hromady pergamenů rozházených na stole. Starý muž v černém hábitu namočil pero do kalamáře z lidské lebky a s těžkým nádechem, jako když zazní meluzína, jej vzápětí pak přiložil k prázdnému listu před sebou. Dlouhé sinalé prsty pravé ruky črtaly písmeno za písmenem, zatímco levou se občas mimoděk probíral dlouhým šedivým, a už lehce prořídilým, vousem. Mužovy pohyby byly pomalé, jakoby unavené, ale ještě stále jisté. Oči měl potažené bílou blánou a přece viděl...možná až příliš mnoho, za svůj předlouhý život.

První mezi nekromanty, nejvyšší ze služebníků, pane Arantire. Již několikrát jste byl spraven o úspěšném postupu experimentů. Jsa si plně vědom nesouhlasu mých učených kolegů, až doposud jsem mlčel k jejich přecházení mnou vznášených námitek. Nyní však již nemohu jinak, než vám sdělit své obavy. Vpravdě ohromující úspěchy animačních zaklínání a mutací považuji ve vsí vážnosti za vymykající se naší kontrole. Neúprosné zákony vědy praví, že mělo by docházet k omylům či neúspěchům. Po řadu měsíců zde však já a mí kolegové vršíme toliko jeden úspěch za druhým. Získáváme přístup k zapomenutým znalostem, jejich tajemství odhalujeme jako bychom otáčeli jen stránky už mnohokrátě čítané knihy a užíváme

jich s lehkomyšlností malých dětí. Moji kolegové to ospravedlňují moci námi drženého arcilicha a nezpochybnitelnosti vědění, o nějž se s námi musí dělit. Já však nesouhlasím. Snad jsme dokázali spoutat Sandrovu moc a podrobit jej, ale přece cítím, že čím více se dělí o svá tajemství, tím více svazuje on nás. Experimenty stávají se stále nebezpečnějšími, nerozumíme jejich podstatě, nevíme, jak daleko mohou mutace zajít, jak je skutečně ovládat. Obávám se, že arcilich námi skrytě manipuluje. Další a další otázky zastírá jen většími ukázkami moci, aby mě kolegové umlčeli. Ve vší podřízenosti tímto naléhavě žádám zastavení experimentů a zpřísnění dohledu nad Sandrem.

Pakliže tak budete moci učinit, prosím vás tímto ještě, pozdravujte mého Syna. Snad je to jen mé stáří, které mi již několik nocí šeptá, že jej již sám nespátím. Váš věrný služebník - doktor profesor Eusebius Kaspar.

Jaro 968 V.D. - o měsíc později

Sigil - Ygg-Chal - podzemní labyrint

Po stěnách jeskynní chodby stékaly potůčky vody. Pod zemí vládlo téměř naprosté ticho a hlubinné houby, porůznu rašící v trsech z kamene, vydávaly lehce nafialovělou záři. Celý výjev mohl být strašidelný i uklidňující zároveň. Jakoukoliv atmosféru však zcela utřalo hlasité řihnutí, které se řádně rozlehlo. „Blbče!“ ozvalo se vzápětí. „Když to se nedá žrát, chce se mě blít...“ „Drž hubu!“ Osm malých, ale zavalitých postav, zavinutých v těžkých hnědých pláštích, sedělo v malé slepé odbočce a otráveně žvýkalo ony svítící houby. Přílbice, zbroje, na zádech kulaté štíty, u pasů sekery a s mohutnými vousy se nedali zaměnit s žádným jiným národem - trpaslíci. Poslední, devátý, stál nad ostatními a byl to právě on, který nespokojence tlumeně okřiknul. Vousy sněhově bílé barvy a ošlehaná tvář jasně ukazovaly, že je mnohem starší než ostatní. Byli ještě mladí...silní, stateční, ale mladí. A vede je stařec nad hrobem, proletělo mu ironicky hlavou. Jako by dokázala číst jeho myšlenky, sova barevně ne nepodobná vousům svého pána sedíc nedaleko na kameni tiše zahoukala. Připomínala mu staré dobré časy. Když se vrátil zpátky do Grimheimu, už to nebyl jeho domov. Dávny přítel vojevůdce Wulfstan prohrál královskou volbu. A právě on Erlinga varoval. Arkathovi, draku ohně, jsou předkládány živé oběti, trpaslíci mizejí beze stopy a nový král Rolf podněcuje krvavou válku. Ve stínech prý se plíží zlo... „Musíš uprchnout, rozumíš?! Za každou cenu!“, nikdy by jej neposlechl, kdyby... Chmurné myšlenky přerušil náhle ohlušující jekot. Trpaslíci byli v mžiku na nohou a bez popohánění vyrazili tam, odkud se zvuk nesl.

Černá propast kamsi do nicoty a přes ni čtyři kamenné mosty, na jejichž společném konci se tyčila hradba věže čarodějnic. Mimo jiné pevnosti střežící vstup do srdce Ygg-chalu. Trpaslíci se kolem ní, naneštěstí, museli proplížít. Ale tak blízko, aby ji mohli skrze proraženou stěnu z výšky pozorovat, se rozhodně původně dostat nechtěli. Jenže všechny jejich plány už před hodnou chvílí vzaly za své. Celou jeskyni se rozléhal jekot, řev a třesk zbraní, ozývalo troubení rohů a ve vzduchu praskala magie. Vstupní brána byla rozbořená. V prostoru za hradbou kolem sebe zuřivě bily zbytky minotaurů, pomalu zatlačovaných kostlivci v černých zbrojích. Na stupňovitých ochozech věže bojovaly přízračné postavy s několika málo dosud přeživšími nájezdníky. Po mostech se ploužily snad celé zástupy zombií. Útok musel být nečekáný a drtivý. Nemrtví byli ve značné přesile a ať už je poháněla vůle kohokoliv, svojí práci rozuměl. Ale Heresh byla přece už před dlouhými měsíci rozvrácena... Ať už se tu dělo cokoli, tuhle šanci museli trpaslíci využít, teď a nebo nikdy.